

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy hóra . . . „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
PÉCSETT. Mária-u. 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével szemben,
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
I. EMELET
 hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk.

Hirdetéseket
 a kiadóhivatal veszi fel.

A száműzött nemzeti szellem.

Pécs, 1896. január 13.

A mi „snájdig“ honvédelmi miniszterünk, Fehérváry Géza báró sokszor elszólja magát a parlamentben, de annyira még sem szólta el magát már régóta, mint a képviselőház szombati ülésén.

A véderőtörvény ismeretes 25. §-a elleni törvényhatósági kérvények tárgyalása volt napirenden s Fehérváry báró Ugron Zoltán egy közbeszólására kijelentette, hogy a hadseregben a magyar szellemnek nincsen helye, mert ha magyar szellemet akarnának behozni a hadseregbe, akkor más szellemeket is be kellene hozni, ott tehát másnak, mint a kötelesség szellemének nincs helye.

Fehérváryt őszinte, szókimondó katonának szokták jellemezni, fenti nyilatkozatában azonban több nyersséget, az államalkotó magyar nemzet nagyobb fitymálását látjuk, mintsem a valóságnak megfelelő őszinteséget, mert nem felel meg a valóságnak az, hogy az ugynevezett közös hadseregben azért nem tűrik meg a magyar szellemet, mert ott a rideg diszciplínán, a kötelesség szellemén kívül mást nem ismernének. Igenis, ápolnak ott más szellemet is s Ugron Gábor rögtön idézte is Ferenc Ferdinánd főhercegnek Lussinpiccoloban kiadott s dandarához bucsuzóul intézett napiparancsát, melyben annak a meggyőződésnek ad kifejezést, hogy azt a régi osztrák szellemet, a mely a tiszte-

ket és legénységet mindig eltöltötte, a dandár ezután is meg fogja őrizni s ápolni.

Más szellemet is ápolnak tehát a közös hadseregben, nemcsak a kötelességérzetet, csakhogy Fehérváry báró őszintesége annyira már nem terjed, hogy ezt a magyar parlamentben nyíltan beismerni merje, mert ez a szellem, a tiszta osztrák katonai szellem, egyenes megtagadása a hadsereg közös voltának.

A hadseg közössége, annak osztrák-magyar elnevezése tényleg nem egyéb fikciónál, mely csak arra jó, hogy ezen a tituluson Magyarország szívesebben áldozza ifjuságát és millióit ennek a bálványának oltárára, de a hadsereg intézői azért mégis csak osztráknak tartják azt a maga teljes mivoltában, a melyben az osztrák szellem ápolása érdem, míg a magyar szellem száműzve van.

Azzal szépítik ezt a hadseregből külön államot alkotó intézők, hogy ha a magyar szellemnek a hadseregben tért engednek, akkor kénytelenek lennének a cseh, lengyel, szlovén stb. nemzetiségekből ujoncozott csapatokban is a cseh, lengyel, szlovén stb. nemzeti szellemet meghonosítani.

Ez a nézet azonban, melynek Fehérváry is kifejezést adott, ellenkezik még a 67-es kiegyezés szellemével is, mert még ez a kiegyezés sem degradálja a magyar nemzetet az osztrák tartományok különböző nemzetiségeinek nivójára. Ha a dualizmus nem hazugság s a hadseregben osztrák

szellemet ápolni nem bűn: akkor a közös hadsereg magyar részében, vagy a hatvanhetes törvény kifejezésével élve, az összes hadsereg kiegészítő részét képező magyar hadseregben a magyar szellem ápolását követelni még a kiegyezés alapján álló kormányoknak is szent kötelesség lenne, a nélkül, hogy a cseheknek, lengyeleknek s egyéb nemzetiségeknek hasonló követelésekhez, legalább a mai dualisztikus állam-szervezet keretében, hasonló joguk lenne.

De hát a magyar szellemtől fázna az osztrák generálisok s azért a magyar parlamentbe szolgálattételre kikommandírozott kollegájuk letagadja, hogy a dicső k. u. k. hadseregben bármiféle szellem is uralkodnék, ott csak a fegyelmet, a kötelességet ismerik, a többi az schmar!

Am higgyük el ez egyszer Fehérváry bárónak, hogy a hadseregben sem magyar, sem osztrák, sem egyéb nemzeti szellemet nem ismernek s megelégesznek a rideg kötelességérzettel: az következik-e ebből, hogy ez helyesen van így s hogy ily módon hadseregünk már elérte a tökély fokát?

A rendes hadsereg embrióját képező zsoldos csapatok idejében ez megfelelhetett a hadsereg ideáljának, mert a zsoldosok dinasztikus haderőt képeztek, felfogadva és fizetve a fejedelmek által, szolgáltak annak, a kinek seregében éppen alkalmazást kaptak; a katonáskodás célja és feladata nem a haza védelme, hanem kenyéradó mesterség volt. Az ilyen csapatoknál nem

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Megrepetált mézeshetek.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Biztosra veszem, hogy cause celebre lesz belőle, ha Atalanta nagysám kopóságát most a p. t. publikum elé tárom. Tudom előre, hogy az ura, az én kedves Pimpó cimborám provokál ezért a csunya indiszkrétcióért: szinte érzem is már testemen azt a harminchat öltéses vágást, melyet Pimpó kardja ejt rajtam. Az is megtörténhetik, hogy sajtópörrt akaszt becses nyakamba és a kir. ügyész ur elküld majd néhány heti üdülésre a szegedi Vasas Szentpéter utcai sárga palotába „sajtós“-nak. De nem bánom. Mindent kiállok. Még a spanyol csizma se rettent vissza attól, hogy Atalanta nagysám fortélyát el ne áruljam. Okuljanak rajt a fiatal, csinos menyecskék, a szerelmes szép asszonyok. Próbálják meg Atalanta nagysám módszerét férjeiken, meg főgnak győződni, hogy nem bánják meg.

*
 Pimpó Sebestyén ez előtt egy évvel megházasodott. Feleségül vette a király-utcai

korzó legszebb viragát, a madártestű kis Atalantát.

Eleinte galambok módjára éltek. Pimpót sehol se lehetett látni, mint mondani szokták: örökké a felesége szoknyáján üldögélt. Hivatalából mindig lóhalálban rohant haza, csakhogy mielőbb ölelhessen, csókolhassa a piros pongyolás kis Atalantát.

Félév múlva azonban kezdett lazulni a szerelme. Öt óra után a büróból nem ment egyenesen haza, hanem bebetért a Nickhez egy-két pohár söröcskére. Néha meg az Otthon-ba vetődött el ujságot olvasni, miközben szemeit rajta rajta feledte az igézetes mosolyokban bővelkedő kassza kis asszonykán is.

Otthon a vacsora után rendszeren elalmosodott. Zörtölődött, böstörködött s ha a kis Atalanta ki akarta békíteni egy és néhány édes puszival: blazirt hidegséggel háritotta el magától a piruló menyecskét.

Atalanta nagysámnak sehogys se tetszett a dolog. De hogyan is tetszett volna, mikor kedves szavakhoz, heves ölelésekhez, percekig tartó puszikhoz volt szokva?!

Sok mindenféle módhoz nyult, csakhogy Pimpót, a megnyirkosodott szívű férjet megjavítsa. Hiába. Az nap-nap után annál közönyösebb lett iránta.

— Még egy módot eszeltem ki — sir-dogált egy reggelen egymagában Atalanta nagysám — s ha ez sem használ: elválok ettől a kiszáradt mumiától. Várj csak, csunya rossz ember, majd fogsz te még engem szeretni! . . . Ugy, ahogy akkor szeretted, mikor először mondtad nekem: feleség.

Aztán utiruhát öltött. Bement Pimpó ur írószobájába s egy iv papírra ezt írta: Elmentem. Örökre itt hagyta. Többé nem fogsz látni! . . .

*
 Pimpó ur a legszánalmasabb figurává zsugorodott össze, mióta Atalantája kiröppent a két szobás kis családi tanyából. Sürgönyözött, leveleket firkált a menyecske után, de még választ se kapott. Atalanta nagysám otthon volt mamájánál, kit szintén beleavattott szerelem-reparáló terveibe s a mama szó nélkül beleegyezett egyetlen medikéje szándékába. Csak egyre figyelmeztette:

— Aztán vigyázz, nehogy a kura sok időt vegyen igénybe, amivel a beteg túrelmét csak kimerited!

— Bizd rám anyus — felelt csintalan mosolylyal Atalanta, jó kezekben van a páciens . . .

*
 A most lefolyt kettős ünnepen történt, hogy Pimpóval találkoztam éjjel a kávéház-

lehetett szó nemzeti szellemről, ott meg kellett elégedni a szigorú kötelességérzetrel, a melynek annál inkább volt alkalma még a legénységénél is kifejlődni, mert hisz ez is élte java részét szolgálatban töltötte s így a vérebe ment át a vak engedelmesség: parancsszóra legyilkolta apját, anyját, de nem kímélte magát sem, meg tudott halni parancsszóra.

A mai hadviselésnek azonban már egészen más a képe s ezt csak az osztrák hadvezetőség nem tudja, mert ez egy eszmével mindig hátra van.

Ma már, a néphadseregek korában, a katonáskodás nem a szolgálatadó és szolgálattevő közti szerződésen alapul többé, hanem a nemzet minden alkalmas fiának törvényes kötelessége; kötelessége pedig azért, mert a hadviselés manapság már nem egyes uralkodók szeszélyének kielégítésére, hanem a haza, a nemzet védelmére szolgál: mi-kép lenne tehát képzelhető, hogy a nemzet fiaiból a haza védelmére zászló alá szólított hadsereg odahaza hagyja nemzeti érzelmeit, magába fojtja lelkesedését vagy küzdje le elégedetlenségét s parancsszóra, pusztán kötelességérzetből rohanjon vakon a halálba!

Semmi sem igazolja jobban a közjogi ellenzéknek a hadsereggel szemben elfoglalt álláspontját, mint a magyar honvédelmi miniszternek az a beismerése, hogy a közös hadseregben a magyar szellemnek nem lehet tért engedni, mert ez dekomponálná annak osztrák részét.

Nos hát válaszszuk szét a kettőt, akkor lehet az osztrák hadsereg tisztán osztrák szellemű, a mi hadseregünk pedig tisztán magyar s megszűnik az a ránk nézve oly megalázó anomália, hogy a hadseregek abban a részében is, a melynek törvény szerint a miénknek kellene lennie, csak a régi osztrák szellem uralkodik s azt, a ki magyar nemzeti érzületét megtagadni vonakodik, kiüldözik onnét.

Hogy háboru esetén a Magyarország-

ban. Muzsikáltatott és sokszor rávált a Farkasék fiatal brácsására: minek is van szerelem a világon? . . .

Aztán meg a cimbalmos előtt állapodott meg és tántorogva, csuklásokkal fűszerve kikottyantotta keserves titkát:

— Az hagyott el, kit szerettem . . .

— A' már öreg hiba nasságos ur, hogy a Devla fusson el mellette! — vigasztalta a jó cimbalmos, — halom arra való a nóta, hogy elfelejtessen az emberrel minden bűt, bánatot. Huzzátok rajkók: gombház, ha le szakad, lesz más! . . .

Hanem Pimpón nem fogott a nóta varázsa. Persze, bajos dolog is vigasztalni azt, kitől a feleség megszökött. (Teremtő atyám, hány bus hazafi ujjongna örömeiben Pimpó ur helyzetében!!)

Itt a kávéházban összeismerkedtünk. Hajnalhasadtán pedig Oresztesz és Piladesz lett belőlünk.

Világos virradatkor bucsuztunk egymástól. Pimpó ígéretet vett tőlem, hogy másnap elmegyek hozzá hat órai dinérré. Aminthogy el is mentem; de a dinér története megérdemel egy új fejezetet.

*

Pimpó ur a szigeti országuton lakik. Lakása minden izén porcán meglátszik, hogy itt a mostani sivár garszonéletnél szebb élet volt . . .

ből toborzott hadseregek melyik esetben vehetnék jobb hasznát, ha azt a hagyományos osztrák szellemben vezetik, vagy pedig ha a magyar nemzeti szellem lelkesedését öntik bele: annak megítélését rá merjük bizni akármelyik józan ember ítéletére.

Baranyamegye közgyűlése.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1896. jan. 13.

Nem valami tulságos számban gyűlekeztek össze az év első közgyűlésére a vármegye urai. Kapott ülőhelyet mindenki és ha jöttek volna még annyian, akkor sem kellett volna senkinek állani.

Kardos Kálmán főispán kevéssel tíz óra után a terembe lépett és a következő beszéddel nyitotta meg a közgyűlést.

„Mélyen tisztelt megyei közgyűlés! (Halljuk! Halljuk!) Emelkedett hangulatban, hálas szívvel kezdtük meg az évet, midőn nemcsak e hazában, de távol vidéken is feldobog minden magyar szíve, mert hisz ebben az évben üli meg a magyar nemzet ezred éves fennállásának örömnépét.

Messze földről jött egy kis nép, földet és hazát keresve. A Duna és Tisza mentén megvetette lábát, védbástyája volt Európának, a civilizációnak. Az idők folyamán testvérháborúk dühöngtek kebelében, népek jöttek, népek sülyedtek el mellette s mindezek dacára a magyarok ezredév után még ma is élnek, sőt néhány év alatt századokat haladtak a kultúra, a felvilágosodás terén. Nemzetünk ezt nem köszönheti másnak, mint fiai lángoló hazaszeretetének.

Ezt a jelentős esztendő meg fogja ünnepelni az egész nemzet, első sorban az ország szívében, a fővárosban. De távol vidéken talán a legméltóbban ünnepli meg e megye közönsége, midőn háláérzetét a szenvedő emberiség javára emelt intézménynek, a megyei kórháznak megnyitásával fogja ki nyilvánítani s ekként örök emléket emel magának.

A legjobb reménnyel a jövő iránt nyitom meg ez év első közgyűlését. (Éljjenz.)

Szerte-szét apró nipppek, párfümes üvegecskék. A herceg selyemgarnitúrán kicsi női ujacskák szötte pókhálószerű csipkék. A hálószobául használt alkovban az egymás mellett álló két ágy fölött rokokó foglalatban levő mirtuskoszoru, a stikkelő rámán kifeszített, befejezetlenül maradt Dianakép, mind mind elarulták, hogy itt csak nem is igen régen finom kedélyű asszonyállat delikát izlése volt a szuverén.

Az asztal uri gurmandériával volt szervirozva. Szulcos lazac; valódi olasz sajt; citromos kaviár s két nagy üveg Metternich pincéjéből való aragyszitű johannisbergi. A menü is csak olyan legénygusztus szerint való.

Épp asztalhoz akartunk ülni, mikor az öreg Babi szakácsné megrémült ábrázattal, lihegve, mint valami ballerina szobánkba libbent.

— Jesszus, nasságos ur! Mindaketen megijedtünk:

— Mi az Babi néni?

— Jesszus, képzeljék csak . . .

— Beszéljen az istenért! . . .

— Meggyűtt . . .

— Kicsoda, honnét, mikor, mi végett, hogyan?

— A . . . a . . . nasságos asszony. Most állt meg a fiakker a ház előtt. Tüstöntübe itt lesz az aranyos.

Alispáni jelentés.

Koszits Kamill főjegyző fölolvassa az alispán évnegyedes jelentését, mely leginkább a megyei közigazgatás menetére vonatkozó statisztikai adatok felsorolásából áll.

Mult év folyamán az alispáni iktatóba érkezett 25.402 ügydarab, a közigazgatási bizottságiba 3.032, az erdészeti bizottságiba 327, a kihágási bizottságiba 285, az állandó választmányiba 340, a lótenyésztési bizottságiba 154, a mezőgazdasági bizottságiba 68. — összesen tehát 29.607 ügydarab, melyek jobbra mind elintéztést nyertek.

Az év végével a következő összegekkel állottak a megyei pénztár kezelése alatt:

Utalap	891.468 frt 68 kr.
Betegápolási alap	5.882 frt 33 kr.
Erdészeti alap	1.661 frt 24 kr.
Árva tartalék alap	54.108 frt 33 kr.
Törzs tőke	6.503 frt 35 kr.
Tiszti nyugdíj-alap	158.621 frt 21 kr.
Jegyzői nyugdíj-alap	140.591 frt 11 kr.
Ipariskolai alap	3.691 frt 88 kr.
Lótenyésztési-alap	257 frt 06 kr.
Inséges alap	10.013 frt 25 kr.
Nemesi pénztár	201 frt 05 kr.
Feketeviz-alap	25.919 frt 98 kr.
Baranya-csatorna	11.691 frt 33 kr.
Állategészségügyi-alap	193 frt 39 kr.
Árvaház-alap	211.263 frt 56 kr.
Tanítói jutalomdíj alap	852 frt 52 kr.
Ebado	2.562 frt 43 kr.
Megeyi kórház alap	61.251 frt 89 kr.
Mezőgazdasági-alap	4.980 frt 69 kr.
Összesen	1.643.177 frt 71 kr.
Közigazgatási ideigl. letét	50.412 frt 31 kr.
Gyámpénztár	1.688.883 frt 17 kr.
Gyámpénztári letét	22.908 frt 52 kr.

Főösszeg **3,354.969 frt 40 kr.**
Ebből készpénz . . . 59.657 frt 04 kr.
Kötvények . . . 3.295.312 frt 36 kr.

Az engedélyezett egyesületek száma a mult év végén 178 volt a vármegye területén.

A fedeztetési állomások a f. 1896-ik évre a következőleg lettek megállapítva: Baán 2 ménnel, Baranyavár 3, Bellye 3, Beremend 2, Csúza 4, Duna-Szekeső 2, Gödre-sz. Márton 2, Herceg-Szölös 2, Kácsfalu 4, Karancs 2, Kéménd 2, Kistelek 3, Laskó 3, Lipova 2, Mohács 2, Nagy Harsány 2, Német-Bóly 4, Nyomja 2, Rácpetre 2,

Pimpó urat a guta környezte — örömeiben. Babi néni torkon ragadta:

— Megfojtak vén klepsidra, ha boldondá teszel! Szólj, igaz e, amit mondtál, vagy csak az ördög bujt a ráncos irhádba, hogy pokoli komédiát produkáljon velem?!

Babi néni arca egészen belokkult Pimpó ur ujjainak furcsa tevékenysége miatt. Szuszogva nyögte a jó lélek:

— Ne bomoljon velem a nasságos ur! Nem vagyok én már arra való, hogy Uram bocsá, a férfiak kötődjenek velem! . . . Eresszen el, ha mondom! Rögvést lekarmolom az ábrázatát, ha el nem ereszt. Még utóbb is gyanuba keveredem a nagyságos asszony előtt! . . . Jaj nekem! . . .

Már én akartam közbe lépni, hogy Babi néni kiszabadítsam szorongatott helyzetéből, mikor a nyitott ajtón egy hosszú, prémes bundába rejtett tejszincarcu hölgyike tipegett be és csilingelő hangon pityegte:

— Mi történik itt? Mi csinálnak itt az én szegény jó Bábimmal?

Bizonyosan csunyan kikapott volna Pimpó ur a házi fegyelem, illetve Babi néni, illetően való drasztikus megsértése miatt, ha az öreg cselédet tüstént eleresztve oda nem rohan a nagy téli bundához s azt átölelve egy hosszú, nagyon hosszú csókkal le nem zárja a kelepelő szájacskát.

Siklós 2, Sz. Dienes 2, Sz. Lőrinc 5, Villány 2, Vörösmarth 2, Viszító 2, Pécs 2 ménnel.

Fegyelmi eljárás alatt állanak Purmann Géza hercegszöllői és Freytag Gyula szászvári körjegyzők. Ezenkívül Sey István lencsuki körjegyző 100 frt, Szita Sándor rácmeckeai körjegyző 300 frt pénzbüntetésére, Bach János sáadi jegyző pedig dorgálásra ítéltettek a fegyelmi választmány által.

Vajay István orsz. képviselő kér szót a jelentés felolvasása után és kifogásol több szabályrendeletet, mint a kéményseprési és építési szabályrendeleteket, melyekről azonban elnöklő főispán nem engedte részletesebben szólani, minthogy semmi összefüggésben nem volt az alispáni jelentéssel.

Egy pár ríposzt és az alispán főlőzése után a közgyűlés tudomásul vette az alispáni jelentést.

Hivatalos eskü.

A megválasztott, de még esküt nem tett központi választmányi tagok, számszerint 12-en, ezután letették a hivatalos esküt.

Az állandó választmány javaslatai.

Vig tempóban haladtak az ezután következő tárgyak. A vármegye pennái, a buzgó aljegyzők egymást váltogatták föl és az ő referálásuk alapján elfogadtak mindent, mint a parancsolat.

Kivételt csak a vármegye pénzeinek az elhelyezésénél kellett tenni, a hol névszerint való szavazást ír elő a törvény.

Ugy is cselekedtek. Szinkovits aljegyző névszerint felszólította a jelenlevőket abban a sorrendben, a mint helyet foglaltak s miután a főispán feladta a kérdést, mely szerint a vármegye pénzeiből 50 000 frt a baranyamgyei hitelintézetben, a többi pedig a pécsi takarékpénztárban helyeztessék el gyümölcsözőleg: — 79 szavazat, köztük Vajay István, mondta el az „igen”-t. Tehát az állandó választmány proppozíciója egyhangúlag elfogadtatott.

Hazafias felszólalás.

Midőn a bellyei főhercegi uradalomhoz tartozó „Tapolca” nevű pusztának „Rampeltföld” re való elkeresztelését referálták, már már kimondotta főispán a helybenhagyó határozatot, midőn

Tóth János karancsi ev. ref. lelkész kért szót, a ki abban az igen helyes felfo-

csak akkor tudtam meg a kedves téli bunda kilétét, mikor végre Pimpó ur megszóllalt:

— Atalanta, édes kis feleségem, hát megjöttél?... óh, ha tudnád, mennyit szenvedtem miattad!

— Meg is érdemléd, ha szenvedtél miattam, — suttogta boldogan az asszonyka, — ugy-e, mikor itt voltam nálad, elhanyagoltál, nem törődöttél velem?... Lásd azért mentem haza mamáékhoz...

— Hogy szerelmem tüzeire távolléteddel olajat önts, ugy-e?

— Okos ember az én férjecském, kinek nem kell sok magyarázat. Azt akartam, hogy ismét ugy szeress, mint mikor feleség lettem.

— Vagyis, hogy megrepetájluk a boldogemlékü mézesheteket. Te kis képé, te!...

*

Észre se vették, hogy a szobából ki szöktem. Mikor az öreg bábi néni rám segítette téli kabátomat: egy hálás tekintettel köszönte meg, hogy a szerelmes jószágokat magokra hagytam...

De azért biztosra veszem, hogy Pimpó ur még ma elküldi hozzám segédeit, amiért ennyit is kifecsegettem titkukból.

K o k ó.

gásban van, hogy ilyen névcsere nem alkalmazható akkor, midőn ő eredeti századok óta a nép nyelvében meggyökeresedett pusztanevének megváltoztatásáról van szó, különösen midőn ez a névcsere olyan uri egyének kedvéért történik, a kik az uradalom érdekében fényes nevet szereztek ugyan maguknak, hanem a közügy érdekében semmit sem cselekedtek.

Indítványozza ennél fogva, hogy az állandó választmány javaslatának félretételével ez a névcsere legfeljebb olyképpen engedtessek meg, hogy az uradalom jogosítva legyen az új elnevezést használni, de csak zárjelben az ősrégi elnevezés mellett. Ajánlja indítványának elfogadását.

Szily László alispán abból a felfogásból indul ki, hogy saját pusztáit mindenki tetszése szerint elnevezheti; azonban ezt bejelenteni tartozik. Nem új dolog ez, hisz nem régebben történt, hogy a pécsi püspöki uradalom Listya nevű pusztáját Nándorligetre nevezte el. És ehhez mi beleegyezésünket adtuk. Mennyivel inkább megtehetjük ezt mi akkor, midőn ez a főherceg kívánsága, és maga Hercegszöllős községe is hozzájárul, sőt kéri a névváltoztatás jóváhagyását.

Főispán felteszi a kérdést és a nagy többség a mellett döntött, hogy hadd legyen hát ezentul Tapolcából — Rampeltfeld.

Építkezési szabályrendelet.

Egy kis rögtönzött vita keletkezett a vármegye építkezési szabályrendeleténél, melyben Vajay István, Jagics József, Jilly Alajos és az alispán vettek részt. Jagics indítványára elfogadták, hogy a szabályrendelet adassék vissza az állandó választmánynak, mely a főügyész és szakértők meghallgatásával dolgozza azt át újra és terjeszkedjék ki az alépitményekre nézve is.

Telekkönyv Pécsváradon.

Abból az alkalomból, hogy Pécsvárad községe az általa nagy áldozattal megvásárolt katonai laktanyaépületet újra a kincstár tulajdonába akarja bocsátani a telekkönyvvel kibővítendő járásbírótság céljaira s erre nézve a közgyűlés jóváhagyását kéri, — szót emelt Simonfay János, a kerület orsz. képviselője. Azt kéri pedig, hogy a vármegye közönsége intézzen feliratot az igazságügyi miniszterhez, hogy Pécsváradon még a folyó évben létesíttessék a telekkönyv.

Az indítványt elfogadták és a vármegye részéről a felirat menesztetni fog.

Pótválasztások.

Mivel több bizottsági tagot két helyen is, sőt Vajayt három helyen is megválasztották, és ezek azóta már nyilatkoztak, hogy melyik képviselőt tartják meg, — ezeknek a helyébe f. évi február hó 11-én pótválasztások tartatnak, és pedig Bicsérdén, Sz.-Lőrincen, Gyűdön, Mágocson, Magyar Széken és Villányban. Egyben a választási elnököket megválasztották a közgyűlés kebeléből.

Négy szolgabíró, kiket kihágási ügyek tárgyalásával is megbíztak, letette ezután a közgyűlés színe előtt az előirt külön esküt, és még egypár jelentést tudomásul vettek. miután főispán a közgyűlést 3/4 12 kor bekezesztette.

Indulóban volt már mindenki a terem-ből, midőn egy kékbeli hosszuhetényi polgártárs harsány hangon elkezdett szónokolni: „A mi községi bírónk beszédte”... de többet nem mondhatott, mert a főispán visszafordított neki az ajtóba, hogyha valami panasz van, tegye azt meg akár nála, akár az alispánnál, vagy pedig ami a legjobb lesz, adja be írásban.

Vidéki hátralekosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralekaikat mielőbb beküldeni.

H i r e k.

Pécs, 1896. január hó 13.

A dramaturg.

Ki az, ki büszke arculattal
Sétál végig az utakon
Köpenyben és köcsögkalapban,
S mindenki mást bus árnyba von;
Az utca mert csupán őt látja
S csodálja büszke lépteit:
Nem tud ugy lépni, csak a páva,
Meg ő, ki órsi érdemít.

Ki nem tudná, hát hallja csak:
Mert ő a híres, ő a nagy —
Bumm...
A dramaturg, a dramaturg!

Ki az, ki a magasba vágyik,
De nem mozdul innen ki se;
A Mecsek aljának világít
Bár nincsen láng a fényibe;
És ő babért babérra rakhat
Fürtös fejére — majd talán;
Léptétől ezért reng a parlag
És megreszket a makadám.
Ki nem tudná, hát hallja csak:
Mert ő a híres, ő a nagy —
Bumm...
A dramaturg, a dramaturg!

Ki az, ki Tolna s Baranyában
Legjobb „műtész” hirben áll;
Kinek dicső, nemes agyában
Halmozva van a tudomány?
Ki görög bölcses s klasszikust mind
A kisujjában hord vegyeset
S apostolként új tanokat hint,
Bár valahol csak nyug s
kereszt.

Ki nem tudná, hát hallja csak:
Mert ő a híres, ő a nagy —
Bumm...
A dramaturg, a dramaturg!

Ki az, ki felfujt helyi nagyság?
Azt mondják az — irigyei.
Kit békén ezért sohse hagy hát
Szép Thália, az isteni?
Ki védi, kit senki se bántott,
S Eötvös Károlylal konkurrál,
Ki tegnap is még replikásott
S ma nem említi ki se már.
Ki nem tudná, hát hallja csak:
Mert ő a híres, ő a nagy —
Bumm...
A dramaturg, a dramaturg!

Ki az, ki sokszor megfogadta,
Hogy finom lesz s igen szerény,
S ennek dacára, ürdögadta!
Ma is vad ember módra él:
Nagy szelleme vergődik láncba,
S a Parnassusra bárha törne,
Malheurje és gorombasága
Szép pályáját így teszi tönkre.
Ki nem tudná, hát hallja csak
S sirassa meg, mert ő a nagy —
Bumm...
A dramaturg, a dramaturg!

Hyntho.

Napirend 1896. január 14-én

Naptár: kedd, jan. 14. — Róm. kath.: Bódog. — Prot.: Bódog. — Görög-kei.: (1896. jan. 2.) Szilveszter. — Zeidó: Thébet 28. — Nap kél 7 óra 30 perckor. — Nyugszik 4 óra 49 perckor. — Held kél 6 óra 25 perckor. — Nyugszik 11 óra 30 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 3 Celsius fok hideg; légnyomás 749. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint változás nem várható.

Színház: „Pillangó-csata.”

Zenekedvelők estélye a Schwarts-féle palotában este 8 órakor.

Közigazg. bizottsági ülés a vármegyeháza d. e. 10 órakor.

— **(Államosítják az anyakönyvi hivatalt.)** A pécsi anyakönyvvezető hivatal nemsokára államosítani fogják s élére tanácsnoki ranggal és díjazással bíró tisztviselőt neveznek ki. E fontos újítást K a r d o s Kálmán főispán és A i d i n g e r János polgármester személyes utánjárásával eszközölték ki a belügyminiszteriumban. Az új anyakönyvvezetői állásra már három jelölt nevét is hangoztatják, s miként az előjelek mutatják, bár lesz nyílt pályázat kihirdetve, mégis e három jelölt valamelyikére fog majd esni a kinevezés.

— **(Kasszínói közgyűlés.)** A pécsi nemzeti kaszinó tegnap tartotta tisztújító közgyűlését, a mikor is a választmány régi tagjai mind újra megválasztottak, kivéve az eltávozott R ó z s a Bertalan tábornokot, kinek helyére K á l m á n Frigyes ezredes lett megválasztva és a lemondott Blauhorn Antalt, ki helyett H a m z a N. kir. táblai elnöki titkárt választották be a választmányba.

— **(A nőegylet első vasárnapi oszonnája.)** Valóságos kis „Thé dansant“ számba megy az a sikerült kis összejevetel, mely tegnap délután folyt le a nőegylet Deák-utcai helyiségében. Csupa ismerősök, semmi feszesség, mindenki úgy érezte magát, mintha egy előkelő család társaságában lett volna. Öt óra felé telni kezdettek a termek, a falak mellé helyezett asztalkák keveseknek bizonyultak s folyvást újabb s újabb asztalokat kellett behozni és felteríteni, melyek mellett városunk társadalmának cremje fogyasztotta az egyleti hölgyek által szolgáltatott oszonnát, a jó habos kávét, théat, csokoládét, süteményeket és vajas szeleteket. Percről-percre élénkült a társaság s a nagy terem színültig megtelt már, midőn Nagy Géza dr. fellépett a pódiumra és lendülettel, érzéssel és valódi talentummal elszavalta Tompa egyik bölcselmi költeményét „A haldokló mellett“ címűt. Kitörő taps jutalmazta a szavalót, a mi után ifj. Angyal Pál ült a zongorához és a jó kedvre hangolt fiatalság tánra kerekedett. Majd aztán a táncolók sokasága elnyomta a zongora ütemeit s egypár élelmes fiatalember cigányt kerített hamarosan. Öreg este lett, mikor a jó mamák azt mondták a kedves kicsikéknek: No mára már elég tesz, hagyjunk valamit a jövő vasárnapra. A diszes társaságból tudósítónk a következő névsort állította egybe: Sável Kálmáné, Krasznay Mihályné, Littke Józsefné, Pilch Antainé, Kindl Józsefné, Girardiné, Schwabach Zsigmondné, Balogh Károlyné, Schapringerné, Radócsayné, Molnár alezredesné, Otócskáné, Försterné, Talliáné, Aidinger Jánosné, Oprisné, Krasznay Miklósné, Jobszt Béláné, Szieberth Nándorné, továbbá a következő leányok: Radócsay nővérek, Opris nővérek, Hegedüs nővérek, Tallián Irma, Dávid Ilonka, Kaltnecker Micike, Balogh Marianne, Rásky Anna, Stern k. a., Sziebert nővérek, Gillming k. a. (Budapest), Krasznay Aranka, Rimelly Viola, Nyers Angyalka, Hoser Gizella, Hirschfeld Ilona. — Ha megemlítjük még, hogy közbe közbe F u t i m a Emil 44. ezredbeli hadnagy egypár magyar népdalt adott elő érces hangjával, mely csak fokozta az általános jókedvet: egy jól sikerült mulatságról beszámoltunk. A jövő vasárnap másik tíz egyleti hölgy fogja az oszonnát szolgáltatni, ekként szervezve hasznat az egyesületnek, melynek még e télen is temérdek nyomort kell enyhítenie és sok könnyű felszárítania. Bizony kívánatos is, hogy ezek a mulatságok másszor is sikerüljenek — az egylet szegényei javára.

— **(Választmányi ülés.)** A baranya-megyei gazdasági egyesület választmánya tegnap délután ülést tartott a vármegyeházán. A választmányi tagok közül Ó t ó c s k a Géza elnök, S z i l y Tamás másodelnök, Egry József, S e y László, Szegedy Fülöp, ifj. J e s z e n s z k y Ferenc, Német Vilmos, Komáromy

Tivadar, Gábor József, Vörös Mihály és Keller István jelentek meg az ülésen, melynek legfontosabb tárgya volt, hogy a választmány elhatározta, miszerint a gazdasági egyesület, mint ilyen a milleniumi kiállításon kollektív állatkiállítással vesz részt s erre husz darab szarvasmarhát küld fel és segíyezi ama kisbirtokosokat, kik a kiállításra küldendő szarvasmarháikat teljes formába hozni nem bírják s a szállítási költségeket nem viselhetik. Továbbá tudomásul vették, hogy az állami telepből ingyen ad a földmívelési miniszter bikákat az egyletnek kiosztás végett s három évi hitelt az egylet szintén kiosztja ezeket a birtokosok között. Végül a bika-alap pénztári számadásait terjesztette be Otócska Géza elnök, melyek megvizsgálására S e y László elnökle alatt H e g e d ü s Imre székesegyházi szám-tartó és V ö r ö s Mihály egyleti titkár küldettek ki.

— **(A pécsi keresk. ifjusági kaszinó közgyűlése.)** Tegnap d. u. 2 órakor Valentin Ottó megnyitván a népes közgyűlést, dr. Kelemen titkár felolvasta az évi jelentést, melynek végeztével lemondását jelentette be. Nagy vitát okozott az ugynevezett „rámsli“, melyet a kaszinó tagjai nagyban kultiváltak. Többek hozzászólása után szavazással azt határozták, hogy a rámsli régi jogaiban fentartatik. A tisztikart a következőleg alakították meg: Elnök lett egyhangulag (90 szavazattal) V a l e n t i n Ottó, alelnökök: N a s i t z Adolf és S t r a u s z Béla, titkár: D ö m ö t ö r István, II. titkár W e b e r János, pénztáros: D o r n e r Henrik, ellenőr: T a u s z Samu, háznagy: K r á m e r Mór, könyvtárnok: S t e i n e r Gyula és ifj. P a u n z Adolf. Választmányi tagok: Braun Gábor, Braun Ármán, dr. Blau Adolf, Berger Miksa, Csillag József, Fleischer Dávid, Fuchs Soma, Gröbeldinger Miklós, Kovács István, dr. Kelemen Mózes, Kohn Mór, Lechner Adolf, Schön Károly, Schlesinger Mór, Spitzer Ármán, Steinberger Jakab, Tausz Gyula és Weisz Lajos. Számvizsgáló bizottság tagjai: Fürst Gyula, Grünhut Kálmán, Porgesz Béla.

— **(Himen.)** Dr. Zöld Sándor pécsi kir. közjegyzői helyettes eljegyezte Halász Irén kisasszonyt, dr. Halász Lajos budapesti kir. alügyész és Halász Géza pécsi alerdőfelügyelő hugát.

— **(A pécsi önk. tűzoltók bálja)** szombaton f. hó 11-én a vigadó összes helyiségében nagy számban összegyűlt közönség részvéte mellett igen sikerülten folyt le. A terem szép délszaki növényekkel volt feldíszítve, különösen figyelemre méltó a Bálint F. által készített nagy táncrend, mely sikerült festményeivel sok bámulót csodított maga köré. A bál minden tekintetben úgy anyagilag és erkölcsileg sikerültnek mondható, ami nagyrészt a táncrendezőknél fájrad, hatatlan buzgóságának köszönhető. Ki is tettek magukért a miék tűzoltóink, kik talán még sohasem izzadtak annyira, mint ez estén; de nem a természet pusztító elemeknek leküzdésében, hanem a női szemek hevével; nem is iparkodtak ezt oltani, sőt ellenkezőleg Korodi bandája még inkább hevitette őket. A négyest kénytelenek voltak a nagyszámu hölgyközönség miatt két colonban táncolni, amelyben mintegy 80 pár vett részt. Végre a késő reggeli órákban, midőn már csakugyan a nap sugarai is átszűrődtek a keleti ablakokon, a fesztelenül refolyt tűzoltók bálja is végét járta s a hölgyek nemkülönbben a férfiak is szép emlékekkel — kinek hogy a szerencse kedvezett — oszladozni kezdettek.

— **(A „Pécsi zenekedvelők egyesülete“)** keddi estélyei mult hó 17-ike óta a közbe esett karácsony- és Sylveszter est miatt szüneteltek. Ezen kedélyes és élvezetes zene estélyek bizottsági határozat folytán

a farsang és a nagybőjt időszakai alatt csak minden második kedden fognak ezentúl megtartani, s a legközelebbi ily zene estély holnap, k e d d e n, e hó 14-én lesz megtartva, miként eddig szokásban volt, esti 8 órakor a „Schwartz“ féle palota dísztermében. Ezen estély műsora: Sonata zongorára és hegedűre M e n d e l s o h n tól, zongora-hármas W o l f tól, énekszám és „Éjjeli zene“ S c h w e n k e től 5 gordonkára, egy nagy-gordonra és üt-dobokra.

— **(Megakarták mérgezni.)** Rémséges históriát beszélt el ma délelőtt a rendőrségnél egy öreg, magával is jó tetteivel, elaggott ember, kit két szomszéd-asezonya kísért fel a rendőrbiztos elé, hogy segítsenek neki magát megértetni. Mert az öreget a szél is megütötte már egyszer s nemcsak igen gyenge testben, de az emlékező tehetsége is meghibbant. A rémséges história pedig abból áll, hogy az öreg embernek nem tudják türelemmel bevárni a halálát azok, a kiknek kötelességük élelemmel ellátni, hanem erőszakkal akarják a sirba dugni. C z i m m e r m a n n Jánosnak hívják az öreget, a ki egy jó ismerős család fejére ráiratta a mult őszszel a házat, olyan feltétellel, hogy míg él, ő benne lakik és azok pedig kötelesek élelmezni és gondját viselni. De mióta csak az illetők kosztját eszi, mindig betegnek érezvén magát, tegnap végre gyanut fogott és adott az elébe tett levesből a kuttyájának. A kutya megdöglött az ételtől, az öreg pedig mindjárt orvosért sietett, hogy az ételt megvizsgáltsa. De ez alatt az idő alatt elvitték a levest a gondviselői, s így a korpusz delikti megsemmisült. Az öreg panaszára a rendőrség megindította a vizsgálatot a rémes dologban.

— **(Vasuti munkások táncvígalmá.)** A pécsi vasuti műhely munkásai jövő hó 1-én a Scholtz-féle sörcsarnokban táncmulatságot rendeznek. Belépti díj 80 kr. A tiszta jövedelem a vas és fémmunkások szakegylete alapja javára fordítatik.

— **(Államsegély.)** A vallás- és közoktatásügyi miniszter J a n k o v i c h Döme, dunaszekcsői görög keleti lelkésznek 50 frt államsegélyt adományozott.

— **(Ebéd az alispánnál.)** Ma délelőtt, a közgyűlés után, ebéd volt az alispánnál, melyre hivatalosak voltak: Kardos Kálmán főispán, a járási hét főszolgabíró, Kiss Aladárné, Jeszenszky Ferencné, Szily Tamásné, Szeifritz István, Szily Pongrác és Tamás, ifj. Jeszenszky Ferenc, Otócska Géza, Simonfay János, Driesz Lajos, Német Lipót, Jagits József, Stajevits János és Mándi Samu. A farsang folyamán még két ebédet ad az alispán, melyre a központi tisztikar tagjai lesznek hivatalosak.

— **(Salamoni ítélet.)** Liptódon, Baranyamegye mohácsi járásának egyik községében, nem régen rendszeres tyuklopásnak jöttek a nyomára, a melynek hősnője egy liptódi zsidóasszony, ki egy szintén Liptódon lakó özvegyasszonytól lassankint 18 drb. tyukot emelt el, a nélkül, hogy még jókor észrevehette volna tyukjainak hovatuását. A lopás egy ideig igen simán történt, csak mikor a kakasra került a sor, akkor törött el a kutra járt korszó is. — Az özvegy ugyanis, ki nem messze lakott a zsidóasszonytól, hallotta annak házából eltűnt kakasának hangját, s élvén a gyanuperrel, hogy a zsidóasszony a tolvaj, elment házához kutatást tartani, a mely szerencséjére sikerült is. A zsidóasszony erősen szabadkozott az özvegy követelése ellen, míg végre a zsidóasszony férje jött az özvegy segítségére, kinek, úgy látszik, gyengédebb lelkiismerete volt s nem tartotta a talmuddal megegyeztetetőknek a lopásnak ilyen szemtelen formáját, s ezen szavakat mondá: „Ugy látszik, itt valami finom tolvajnak kell lennie.“ Erre az özvegy betekintett a ketrecbe s csak-

ugyan megismerte saját kakasát, s a zsidó-asszony ellen, ki még mindig tagadott, feljelentést tett a község bírójánál. A bíró, hogy rendet csináljon, salamoni ítélettel akarta kideríteni az igazságot. Elrendelte ugyanis, hogy a zsidóasszonynak a kakasát rögtön szabadon kell eresztenie, s a hová a kakas éjjelre aludni tér, azé legyen a kakas. Mi sem természetesebb, hogy a kakas régi helyére ment vissza. Az igazság e szerint kitűnt, a mennyiben a zsidóasszony sem mert többé ily evidens bizonyítéknak opponálni, s bevallotta, hogy ő lopta el a tyúkokat, s hajlandónak nyilatkozott nyomban öt forintot fizetni, ha az özvegy az ellene indított keresetétől eláll. De az özvegy meg akarta leckéztetni a másnak jószága után sóvárgó zsidóasszonyt s öt forint helyett 10 forint büntetést követelt tőle, a mit a bíró azonnal oda is ítelt neki.

(**Öngyilkosság.**) Sir József, szegzárdi pénzügyigazgatósági irattárnok, egy idő óta ideges izgatottságban és ingerültségben szenvedett, úgy hogy a fővárosban előkelő orvosokkal konzultáltatta magát, kik azonban baját gyógyíthatatlannak jelentették ki, mire az elkeseredett negyven éves férfi leutazott a pestmegyei Monor Zsigerre bátyjához, ki a káptalan gazdatisztje s annak irodájában forgópisztolylyal agyonlőtte magát.

— (**Megszüntetett csőd.**) A pécsi kir. törvényszék, mint csődbíróság, Fein Béla villányi lakos ellen múlt évi október hó 19 én nyitott csődöt megszüntette.

— (**Elveszett tinó.**) Sittler József nagybajomi lakosnak a napokban elveszett egy két éves fehérszőrű tinója. A ki tud valamit az elveszett tinóról, jelentse meg a kaposvári főszolgabírói hivatalnak.

Művészet, irodalom.

○ **Pillangó csata.** Premiér és telt ház volt szombaton Sudermann emez életből vett színművének előadása alkalmával; különösen a páholy-sorok festettek szépen a szebbnél-szebb leányokkal, a kik eljöttek, hogy gyönyörködjenek Kalmár Piroska legújabb alakításában. Az előadásról magáról annyit írhatunk, hogy szinte bajos elhatározni, kit illet meg a siker oroszlanrésze, mert a szereplők valamennyien kitétek magukért. A darab meséje röviden a következő kis mindennapi történet volna: özv. Hergentheimnének (Benkő Jolán) három leánya Elza, özv. Schmidtné (Balogh Etel), Laura (Polgárné) és Rózsika (Kalmár Piroska) kézimunkájukkal tartják fen az egész családot, a mennyiben Winkelmann (Peterdy) gyárába legyezőket festenek. A nyomor a lehető legnagyobb, midőn a véletlen úgy hozza magával, hogy a gyárosnak Max (Mészáros) nevű fia beleszeret Elzába. Midőn ezt a körülményt a gyáros utazója, Keszler (Follinus) az anya tudomására hozza, annak öröme és elragadtatása határtalan lesz, miután a milliomos nőtől az egész család sorsának jobbra fordulást reméli. Azonban az a kis furcsaság esett meg, hogy az utazó és Elza közt már régebbi viszony van és ez a viszony egy éjjeli találkában nyer kifejezést, a melyben öntudatlanul résztvesz a kis, 16 éves Rózsika is. Max, a völegényjelölt ezt megtudja, átlát a szítán, a raffiniált számításon, lemond Elzáról és nőül veszi az őszinte, romlatlan Rózsikát. Mesterileg van szöve az egész mese, a kisérő epizódok lélektanilag megoldva és valóságos életfilozófia nyilatkozik meg a szereplők deklamálászerű nyilatkozataiban. Nyilvánvaló, hogy a darab hatásra van számítva és ezt ügyesen alkalmazott, helyzeteivel el is éri. Follinus kabinet-alakítást muta-

tott be a világjáró bohém-lelkű utazó szerepében; Balogh Etel, a tulajdonképpeni főszereplő a gyorsan átalakuló Elzát ügyesen játszotta, Mészáros, az elhagyott is ismét kegyelembe fogadott fiút, érzelemváltásaival együtt művészileg alakította. Persze Kalmár Piroska volt az est hőse, a ki páratlan kecscesel, a lehető legnagyobb természetességgel mutatta be egy cseperedő gyermekleány érzelem-világát, lelki harcát családja tagjaival. Tisztelői egy gyönyörű készületű, élővirágokból alakított pillangóval lepték meg, a melyben ügyesen volt elrejtve egy rubintos kis pillangó mellé.

Maga a virág-pillangó ki volt állítva Kött Ferenc kirakatában és egész nap sok bámulója volt. Peterdy, Benkő Jolán és Erdélyi Miklós is jól megállották helyüket, sőt elismeréssel kell adoznunk Országh Bertalan alakításának, a ki az iskola igazgató szerepét jellemzőleg formálta meg. Ezzel az összes szereplőket megemlítettük, csak még a tapsokat és kihívásokat kell regisztrálnunk, melyeknek azonban vége-hossza nem volt. Tehát az előadás minden ízében sikerült. (**)

Országgyűlés.

A képviselőház ülése jan. hó 13-án. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az elnöki bejelentések és apróbb ügyek elintézése után Bánffy Dezső báró, miniszterelnök bejelentette, hogy az ezredévi ünnepségek sorozatán f. évi június hó 4-én a magyar szent koronát és koronázási jelvényeket átviszik a Mátyás-templomba, a hol három napig közszemlére lesznek kitéve és 8-án az új parlamenti épületbe viszik, a hol a főrendiház és képviselőház együttes ülést tart a király személyes jelenlétével.

Aztán iparkodott nyugodtságot erőltetni magára. — És ön, Gyula — kérdezé — mit csinál itt? Mi lett önből? Hiszen sehol sem látható már!

Bordomieu Gyula casinós, gazdag s független állású fiatal ember volt, sok természetes észszel birt és nagyon lelkesült unokabátyja iránt, vele ellentétes jelleménél fogva. Kissé fecsegő, kissé bátortalan volt és másra nem is gondolt, mint kellemesen tölteni el az életet, a nélkül, hogy bármi legcsekélyebb veszélynek tegye ki magát.

— Ön engem afféle ábrándos fickónak fog tartani, édes Savaréze, a ki a zajt, elevenséget és a nagyobb-szabású kalandokat szereti. De nem tagadom, én ezzel nem törődöm. Én boldog vagyok s ez a fő dolog. Unokabátyám barátságával ajándékozott meg. Ugy érzem itt magamat, mint otthon s még hozzá a mező, a szép természet!... Mi sem alkalmasabb arra, hogy tartós egészségnek örvendhessünk. Meg akartak házasítani. Oly bohó nem vagyok ám! Nem volnának eléggé erős idegeim, hogy első alkalommal megöljem a feleségemet. Egyébiránt minek is házasodnám? Hiszen berándulok ugyanis minden héten Párizsba, a hol egy fiatal leánnyal kötöttem ismeretséget. Évila kincs, az én valódi kincsem... Még atyám is helybenhagyná ezt a választásomat, ha ő a mi világunkból való volna. Tizennyolc éves, szép, miként a szerelem istennője, csöndes természetű, szorgalmas, alkalmazkodni tudó, gyöngéd és igénytelen... És, tudja-e, — tette utána titkolozó arccal — mennyibe kerül nekem ez az ismeretség? Két frank és ötven sous-ba naponkint; három frank télen át, a fűtés miatt.

— Az bizony nem sok, — viszonzá Savaréze szórakozottan. — Szerencsét kívánok hozzá.

lankadtság, kimerültség kezdett rajta erőt venni. Még csak a részegségben sem találhatott többé némi silány vigasztalást; mert a legerősebb italok felhevítették ugyan, de a feledést nem idézhették elő. A legszeszesebb borok sem voltak többé hatással elmeszesédett agyára.

Mindamellett senki sem hitte volna, hogy ez a férfi már-már szakított az élettel. Hiába, a látszat gyakran csal s Savaréze-re nem egy nő pillantott még érdeklődéssel vissza, midőn előtte elhaladt.

Egy diszes mezei lakhoz érve, megállt.

— Azt hiszem, ez lesz az, — gondolta magában. Az udvarra vezető kapu tárva volt. Belépett.

— Teréz meg lesz elégedve, — motyogta közömbös arccal, körültekintve. — Ha nem lenne megelégedve, akkor nagyon csudálatos teremtés volna.

A lakás nagyon pompásnak látszott. Savaréze fölment a perronra, belépett egy nagy előcsarnokba, mely egészen üres volt, majd egy másik helyiségbe nyitott, a hol egy inas szundikált.

— Valóban, ez nem lesz rossz választás, — gondolta Savaréze, szemlét tartva. — És amint látszik, be is van butorozva!... Nem is szükséges ide egyebet szállítani, mint néhány pár casinós kis cipellőt.

Odament az alvóhoz s rázogatni kezdte.

— Ébredjen, jó ember! — kiáltá.

Afféle közönséges lelkületű szolga volt ez, név szerint Ancelin, a kinek a mezei élet éppen nem volt kedvére, hol esténként még csak a tekészésben sem kereshetett szórakozást és a ki komolyan eltökölte magában, hogy az unalomnak nőstülés által fogja elejét venni.

Savaréze egy aranyat nyomott a markába s föl-szólitá, hogy vezesse át.

Ezután folytatták a költségvetés részletes tárgyalását. A felség személye körüli tárcánál felszólalt

Pázmándy Dénes, a ki kifogásolta, hogy a bécsi magyar miniszterium palotáján a kétfejtű sas diszeleg. Szögyény már megígérte annak eltávolítását, de Tisza, Andrássy és Jósika megtagadták.

Jósika Samu b., a felség személye körüli miniszter folytonos zajos ellenmondás közt feleli, hogy nem távolítja el a kétfejtű sást, mert szóló liberálisusa még a türelmetlenség látszatát is kerüli. Meglehet, hogy Pázmándynak személyes okai vannak gyűlölni a kétfejtű sást; de ő bizik a magyar nemzet toleranciájában. (Óriási zaj, ellenmondások.)

Sághy Gyula szintelen beszéde után Ugron Gábor felel a bécsi miniszternek. A kétfejtű sas kérdését — ugymond — korántsem a tolerancia szempontjából kell megítélni. (Viharos tetszés balról.) Ausztria címere az, melylyel bennünket idegen segítséggel letiport. (Óriási tetszés. Taps.) Ha más országban ilyent mondana egy miniszter, elsőprőné a közvélemény. (Taps.) Ostorozza ezután az udvari copfos szokásokat, mely udvari ebédeknél egy tejfeles arcú cs. és kir. kamarásnak előnyt ad az érdemekben megőszült férfiak fölött, persze, mert ezeknek nincsenek őseik. Így aztán, ha egyáltalában elment volna, egy Deák Ferenc is az utolsó helyre ülhetett volna. Nem fogadja el a költségvetést. (Viharos tetszés.)

Beóthy Ákos és Horánszky Nándor felszólalásai után Jósika b. újból felszólalt.

Eötvös Károly szintén ellene beszél a költségvetésnek.

Kún Miklós Jósika miniszter válaszával szemben a kormány nyilatkozatát követeli.

Bánffy b. miniszterelnök feleli: A kétfejtű sásnak csak történelmi jelentősége van azon az épületen. Szögyény megígérte ugyan, hogyha a palotát újjá építik, hát akkor eltávolíttatja. De mivel most a palotát nem renoválják, addig a kétfejtű sas megmarad az épület homlokzatán és a magyar címer a főbejárat fölött. (Zaj.)

Sághy zárszavai után a többség a tételt megszavazta.

TÁVIRATOK.

— **Az Ugron-bankett.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Ugron Gábor tiszteletére párthivei ma este a Pannoniában bankettet rendeznek, melyre meghívták Wekerlét is. Wekerle válaszolta: Ha megígértek, hogy nem fogtok politizálni, elmegyek; mert Ugron zsenijének nagy tisztelője vagyok.

— **Apponyi ultimátuma.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Apponyi holnap benyújtja béke-javaslatát, mely hat pontból áll és pedig: A választási elnök hatáskörének precizizálásáról, a ki a csendőrség, katonaság kirendeléseért felelős; a jogosult választók szavazatának biztosítása és a jogosulatlanok kizárása; az állami, megyei hivatalnokoknak korteskedni nem szabad; végül mindezek keresztülvitelének módját a kormányra bizza.

Laptulajdonos
SZAUTTER GUSZTÁV

Felelős szerkesztő
PLEININGER FERENC

TAIZS JÓZSEF
kiadó.

8074 sz.

tlk. 1895.

Árverési hirdermény.

A dárдай kir. járásbiróság mint telekkvi hatóság közhírré teszi, hogy Buchvald Simon hercegszöllősi lakos végrehajthatónak, Radics Jéftó és Radics Peró hercegszöllősi lakos végrehajtást szenvedő ellen 108 frt tőkekövetelés és járul. iránti végrehajtási ügyében az árverést a dárдай kir. jbiróság területén levő Hg. Szöllős községben fekvő, a hg.-szöllősi 433 telekkönyvben felvett † 691. hrsz. ingatlanra 96 frt 75 kr. a † 1127 hrsz. ingatlanra 108 frt 75 kr., † 1316 hrsz. ingatlanra 11 frt 75 kr. a keői 656 sz. tjkvben foglalt 792 hrsz. sz. 82 frt, a keői 959 sz. tjkvben foglalt 970 hrsz. sz. ingatlanra 17 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az **1896. évi február hó 1. napján d. e. 10 órakor Hercegszöllősön a jegyzői irodában** meg tartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozők tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékát, vagyis 9 frt 67 ⁵/₁₀ kr. 10 frt 87 ⁵/₁₀ kr. 1 frt 17 ⁵/₁₀ kr. 8 frt 20 kr. 1 frt 70 kr. készpénzben, vagy az 1881. 60. törvényezikk 42. § ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. november 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170 § a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Dárdán a kir. jbiróság mint telekkvi hatóságnál 1895. évi november hó 18. napján.

Molnár.

kir. albiró.

— Szivesen, uram, — viszonzá Ancelin fölállva és kissé elbáméskodva e bőkezűség fölött. — Ha egyéb iránt uraságod nem sajnálja a fáradságot, lemenni . . . a háziak ebben a pillanatban . . .

— Egy szót még elébb, — vágott közbe Savaréze. — Van-e még itt egy másik épület is? Ugy tetszik, mintha a távolból láttam volna . . .

— Van, uram, a régi . . . Közel a folyóhoz. Kissé nyirkos . . . Éppen e miatt költöztek ki belőle.

— Lakható állapotban van?

— A vendégeket ott helyezük el.

— És mennyiért adnák bérbe, a vadászati idő szakra?

— Az ur azt mondta . . .

— Vezessen urához, ha már egyszer itt lakik . . . Nem tudja ön, mennyiért adnák azt bérbe?

— Bérbe! Ancelin először csudálkozott és azután elnevette magát.

— Már két izben történt ilyesmi! — mondá. — Ide jöttek, beléptek . . . De uram, nem ez a lakás az, a melyet bérbe akarnak adni. Nálunk nincs hirdetési tábla kifüggesztve . . . A szomszéd lakás az, mely legalább is fél kilométernyi távolságra van innét.

Szavaréze visszavonult a nélkül, hogy tovább hallgatott volna a beszédes inasra, midőn egyszerre nevét hallotta kiáltani. Visszafordult és egy körülbelül huszonhat éves fiatal ember nyájas arccal sietett feléje.

Bordemieu Gyula volt ez, Fontenéves Károlynak az unokaöccse. Kissé meglepetve a nem várt találkozás miatt, kezet nyujtottak egymásnak, miközben a szolga szerényen visszavonult.

— Az én ittlétemnek nagyon egyszerű oka van, — szolt Savaréze, — látom, hogy Bordemieu Gyula hovatovább csudálkozóbb képet vág. Egy nyári lakot ajánlottak nekem ezen a tájon; én azt hittem ez az — és beléptem . . .

— Hozta Isten, édes Savaréze-em, — mondá Gyula őszinte nyájasággal. — Ön itt nem nálam van, a ki — meg vagyok győződve — éles szemrehányással illetve engem, ha önt neki be nem mutatnám, főleg ha a sors önt szomszédja gyanánt jelölte ki.

— Tehát én Fontenéves grófnál vagyok! — morgogta Tannegy.

Vad tűz villant meg egyszerre szemeiben. Az a komorság, melyet a sokáig ki nem elégíthetett bosszú vésett arcára, egyszerre eltűnt. Ez a fásult lelkű, közömbös ember egészen átalakult az örömtől, hogy valahára szemtől-szembe láthatja halálos ellenségét.

— Azt hiszem, ön is ismerheti őt hiréből, — mondá Gyula némi büszkeséggel. — Az én unokabátyám az egész környéken ismeretes. Majd elbeszélem önnek az ő történetét egész részletesen. Az ő nem mindennapi története valóságos diadalt képez előttem. Károly . . .

— Ó, — vágott közbe Savaréze, csaknem önkénytelenül, — ő bizonynyal nagyon is ismeretes, ő, a kit a nők veszedelmének szeretnek nevezni!

— Ej! — válaszolt Gyula hevesen, — ne említse őt ezen a címen. Hisz ő épp oly szelid, akár egy fiatal leány.

— Legyen nyugodt fiatal barátom, legyen nyugodt. Én nem hangoztatom szerencsekivánataimat előtte, csak akkor, ha bizalmasan, négy szem közt leszünk.

**A legszebb
meghívók,
tánczrendek,
eljegyzési,
esketési és
látogató jegyek
készíttetnek**

T a i z s J ó z s e f

könyvnyomdájában

P é c s e t t,

Mária- és megye-utca sarkán.

